

[Indenrigsministeren.]

alvorlige og frygtelige sygdom. Man bør derfor efter min mening arbejde på udbygning af sådanne undersøgelser. Forarbejder hertil er allerede i gang flere steder; det sker således de steder, hvor kvinder af andre grunde kommer ind: på fødselsanstalter, sygehuse o. lign. Der foretager man disse undersøgelser.

Man må imidlertid være klar over, at undersøgelsernes værdi er betinget af, at visse kvalitetskrav overholdes. Organisation af et sådant arbejde kræver ikke blot udbygning af de eksisterende institutioner, men også uddannelse af et ikke ubetydeligt teknisk personale.

Ved den cytologiske metode finder man frem til en række tilfælde, der derefter skal undersøges med andre lægelige undersøgelsesmetoder, forinden der kan tages stilling til, om egentlig behandling skal finde sted. Også dette indeholder store problemer og kvalitetskrav og vil kræve, som det ærede medlem også gjorde opmærksom på, en udbygning af — eller jeg kan måske sige en tilbygning til — vort sygehusvæsen.

Organisationen og opbygningen vil naturligvis kræve en vis tid, men når resultaterne af Frederiksbergundersøgelsen foreligger, er det min mening at overdrage til sundhedsstyrelsen — eventuelt i samråd med Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse og andre særlig sagkyndige — at vurdere de således foreliggende erfaringer med henblik på at konstatere, hvorvidt der bør træffes foranstaltninger til at gennemføre sådanne undersøgelser overalt i landet, og i bekræftende fald at fremkomme med nærmere planer om iværksættelse af undersøgelsen.

Det ærede medlem stillede mig derudover et par spørgsmål, bl. a. et spørgsmål om pengene, der skulle bruges til en sådan eventuelt landsomfattende undersøgelse. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at for mig er dette beløb ikke noget problem; det må staten betale. Om ikke andre kan,

bør og skal staten klare det, og det er lige så klart, at hvis sundhedsstyrelsen, efter at denne undersøgelse er sluttet, kommer til den konklusion, at undersøgelsen skal foretages på landsbasis, så må vi også gøre, hvad der er muligt for at fremskaffe de personer, som skal bruges dertil.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Niels Eriksen* til finansministeren:

„Vil ministeren tage skridt til en revision af lovgivningen om særlig indkomstskat, således at erstatningsbeløb udbetalt i forbindelse med en ekspropriation af fast ejendom ikke omfattes af loven?“

Niels Eriksen: Vi står over for en vældig udbygning af vort motorvejsnet, og denne udbygning griber ind i mange bestående ejendomsforhold vedrørende såvel mindre som større ejendomme. Man er i gang med at ekspropriere til den store motorvej tværs over Fyn, og disse ekspropriationer har afsløret visse urimelige skattemæssige virkninger med hensyn til de erstatninger, der gives. Mange landmænd får splittet deres jordarealer op på en meget uheldig måde. Større eller mindre arealer kommer til at ligge på den modsatte side af vejen i forhold til bygningerne, hvilket naturligvis giver den pågældende landmand driftsmæssige besværligheder og fordyrelse. Han får en lang omvej til sine marker, og hvad det vil koste i arbejdstid og kørselsudgifter, kan man jo let gøre sig en forestilling om. Han må i mange tilfælde omlægge sin drift, kan ikke køre med almindeligt sædskifte; han kan normalt ikke få sine køer på de marker, der ligger modsat hans ejendom, og mange andre ulemper vil det føre med sig.

Der gives erstatning for den jord, der må afstås, og der gives en såkaldt ulempeerstatning, som skal dække ejerens mindre indtjeningsmuligheder i fremtiden eller give ham økonomisk mulighed for at købe anden jord. Nu viser det sig imidlertid, at adskil-